

Dosarul nr. 2ra-2019/19

Prima instanță: (Judecătoria Soroca, sediul Central) Gh. Mîțu

Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) A. Corcenco, D. Stănilă, D. Corolevschi

Î N C H E I E R E

30 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Oleg Sternioală
Victor Burduh
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina împotriva Svetlanei Teacă și Teacă Eugeniu cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea proprietății,

împotriva deciziei din 04 iulie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a respins apelul declarat de Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu și s-a menținut hotărârea din 17 ianuarie 2019 a Judecătoriei Soroca, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 24 februarie 2017, Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina au depus cerere de chemare în judecată împotriva Svetlanei Teacă și Teacă Eugeniu cu privire la înlăturarea obstacolelor în folosirea proprietății.

În motivarea acțiunii, Coțaga Iurie a menționat că este proprietarul apartamentului nr. 1 situat pe str. M. Sadoveanu 20 orașul Soroca, a construcției accesorii și a terenului aferent în mărime de 10,4% transmis gratuit și 6,5 % procurat în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 23 ianuarie 2017 din terenul cu suprafața totală de 0,9977 ha.

Onișcenco Valentina este proprietara apartamentului nr. 2, situat pe str. M. Sadoveanu 20 orașul Soroca, în baza contractului de donație din 23 iulie 2012 și 0,27 % sin terenul aferent.

De asemenea, reclamanții au invocat că pârâta Teacă Svetlana deține cu drept de proprietate apartamentul nr. 4 amplasat pe str. M. Sadoveanu 20 orașul Soroca și teren aferent cu suprafața de 43 %.

Au specificat reclamanții că nu se pot folosi de terenul comun, deoarece Teacă Svetlana, împreună cu soțul său au instalat un garaj de metal și astfel au

îngrădit accesul liber în curtea comună și la locuințele sale, care le aparțin cu drept de proprietate.

La fel, prin ordonanța de aplicare a sancțiunii contravenționale din 24 iunie 2016 a Procuraturii Soroca, Teacă Eugeniu a fost sancționat pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional, cu amendă în mărime de 40 de unități convenționale.

Au solicitat reclamanții obligarea pârâților să înlăture obstacolele prin eliminarea garajului de metal și a gardului, instalate pe teritoriul comun aferent și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 17 ianuarie 2019 a Judecătorei Soroca, sediul Central, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina.

S-a obligat Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu să lichideze obstacolele impuse lui Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina prin lichidarea gardului și garajului metalic instalat samovolnic pe terenul aferent comun situat pe str. M. Sadoveanu 20 orașul Soroca.

S-a încasat în mod solidar de la Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu în beneficiul lui Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina suma de 5 150 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Teacă Eugeniu a fost anterior recunoscut vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 355 Cod contravențional pentru instalarea samovolnică a gardului, fiind sancționat cu amendă în mărime de 40 de unități convenționale, prin ordonanța Procuraturii Soroca din 28 mai 2016.

Astfel, prima instanță a concluzionat că în temeiul art. 376 alin. (1) Cod civil, acțiunea este întemeiată și urmează a fi admisă.

Prin decizia din 04 iulie 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu și s-a menținut hotărârea din 17 ianuarie 2019 a Judecătorei Soroca, sediul Central.

La 23 august 2019, Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care au solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă.

Recurenții Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu, în motivarea recursului au menționat că soluția adoptată de către instanțele de judecată sunt nemotivate, deoarece din textul acestora nu se reliefează o motivare asupra tuturor motivelor expuse de către participanții la proces în prezenta acțiune, precum și nu sunt apreciate toate probele importante pentru soluționarea cauzei.

De asemenea, recurenții au invocat că afirmațiile lui Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina privind crearea obstacolelor în folosirea terenului aferent comun, urmau a fi confirmate prin careva acte, cum ar fi procesul-verbal al Inspecției de Stat în Construcții sau o concluzie a specialistului în domeniu.

La fel, au specificat că instanțele ierarhic inferioare incorect au pus la baza hotărârilor judecătorești planșele fotografice prezentate de intimați, or, acestea nu

se referă la imobilul în cauză, deoarece nu sunt întocmite de o persoană autorizată în acest sens.

Astfel recurenții consideră soluția instanțelor de judecată ca fiind o ingerință în dreptul de proprietate al recurenților, fapt ce constituie o încălcare a prevederilor Articolului 1 al Primului Protocol la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, care statuează că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale.

Totodată, recurenții au reiterat că Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina nu sunt proprietari sau coproprietari ai construcțiilor accesorii, or, potrivit extrasului din Registrul bunurilor imobile, se confirmă faptul că proprietar cu 1.0 cotă-parte a construcției accesorii cu suprafața de 21 m.p. este Teacă Svetlana.

La 19 septembrie 2019, în adresa intimațiilor a fost expediat recursul declarat de Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu, iar la 25 septembrie 2019, acesta a fost recepționat de Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina, fapt confirmat prin avizele de recepție (f.d. 87-88 Vol. II).

La 24 octombrie 2019, Coțaga Iurie și Onișcenco Valentina au depus referință la recursul declarat de Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu, prin care au solicitat să fie respins.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 04 iulie 2019, iar la 02 august 2019, recurenții au recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt confirmat prin avizele de recepție (f.d. 69 Vol. II).

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 23 august 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmens c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Teacă Svetlana și Teacă Eugeniu.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Victor Burduh

Dumitru Mardari